

AT TÆNKE ER EN MULIGHED

POLITIK, PENGE OG SPROG

af Herman Nielsen

Den almindelige politik er blevet plattenslageri med værdigheden placeret i pengepungen og det er da om noget meningsløst

Hør og se aktuelt debatten om beboernes penge, som stjæles fra Landsbyggefonden for som særskat fra os i den almene sektor at havne som skattnedsættelse hos de rige... 8 mia. kr. er allerede taget og 3 mia. mere måske inden nytår i en ny boligaftale.

Når nogen tar en andens penge, og gerningsmanden er kendt, så kan man gå til politiet og få hjælp til udbedring af skaden. Hvorfor sker det ikke, når den påståede gerningsmand optræder med navn og billede i så mange sammenhænge?

Selvfølger det netop ikke er beboernes penge, og fordi pengene bruges efter Landbyggefondens formål. Så simpelt er det, og der burde politiske ledere, som også bør være anstændige mennesker, starte debatten. Sagen i sig selv er jo da ganske slem.

»Fondens formål er i henhold til lov om almene boliger samt støttede private andelsboliger m.v. at fremme det almene byggeris selvfinansiering.«, hedder det i Landsbyggefondens §2. Er det det, der foregår? Ja. For pleje- og ældreboliger bygges som almene boliger og udgør næsten det hele. Altså færdig med den historie, hvor politiske ledere i vores rækker gør os unødigt dumme ved at reducere os til krænkede småbørn, som bliver bestjålet. Alt for mange beboere tænker sig ikke om og hopper på vognen med »os er det synd for«, og ofte er der netop penge – men ikke værdighed – at hente i offerrollen.

Fattige og rige

Vi er relativt fattige i den almene sektor med godt kr. 100.000 årligt hos en voksen med godt kr. 200.000 i snit for hele landet. Hvis det overrasker nogen, at den nuværende regering vil omfordele fra de fattige til de rige, så må de altså vågne op. Socialministeren, som

politisk står for vores sektor (vi skal nemlig defineres som socialt problem), har tidligere måttet trække i land for at bevare sin stilling og høje løn, da hun udtalte sig om det gunstige i ulighed. Det er nok regeringspolitik men må

dele fra fattige til rige forflygtiges. De rige kan nemlig fokusere på og sige, at vores ledere taler usandt lovmæssigt – og de har ret! Jeg vælger som i sin tid Poul Henningsen at sige: Hellere ret

(selvfølgelig ikke!) udtales åbent for statsministeren.

Problemet i at ynke sig selv er primært ynken i sig selv. Dernæst opstår problemet med, at vi relativt fattige i Danmark globalt set hører til de enormt rige med en rigdom, som ikke kan (eller skal, synes jeg) opretholdes. Interesserer vi os kun for den relative lighed i eget land, kommer vi automatisk til at understøtte den fortsatte, globale og skrigende ulighed.

Endvidere bliver sproget ødelagt. Vores ledere i den almene sektor kommer til umiddelbart at tale usandt samtidig med, at de riges projekt med at omfor-

med de forkerte end uret med de rigtige.

Egen forstand

For over 200 år siden talte filosofen Kant om selvforskyldt umyndighed, når ingen truede, når man tænkte selv og så alligevel ikke gjorde det. Vi er som befolkning selvforskyldt umyndige, fordi penge er eneste målestok, og krig og bolig og fælles fremtid også skal gøres op i penge for at få en chance – hvis vi overhovedet gider beskæftige os med det!